

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. K.**, narozený dne x
státní příslušností x
trvale bytem x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020 č. j. x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 2. 2020 č. j. x, a to tak, že část výroku ve znění: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. (...) Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí,*“ se mění a nově zní: „*Počátek doby, po kterou nelze*

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.(...) Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.
3. Žalobce ve své žalobě namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Dle jeho názoru správní orgány zjistily pouze skutečnosti hovořící v jeho neprospěch, nikoli i ty svědčící v jeho prospěch. Dále měl za to, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Uložené opatření považoval za nepřiměřené okolnostem případu a odporující základním zásadám činnosti správních orgánů, především principu proporcionality a právní jistoty. Poukazuje především na to, že se dobrovolně dostavil na pracoviště prvoinstančního orgánu, kde chtěl svou situaci řešit, a to vše po relativně krátké době nelegálního pobytu. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti, a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení.
4. Namítal též, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života. Odkázal na ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Upozornil na to, že správní orgán prvního stupně sice kritéria podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců vyjmenoval, ale nevypořádal se s možnými důsledky rozhodnutí pro jeho budoucí život. Dané odůvodnění proto považoval za formalistické, protože nebyla zohledněna specifika případu. Poznamenal, že je prakticky nemyslitelný jeho návrat do České republiky, nebylo přihlédnuto k negativnímu vlivu rozhodnutí na jeho život. Připomněl, že podle soudní praxe není možné úvahy o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění stavět výhradně na tom, že cizinec má ve své vlasti zázemí a má kam se vrátit, v tomto případě tak správní orgány postupovaly. Napadené rozhodnutí je proto podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Žalobce také napadl délku lhůty, která byla stanovena pro opuštění území. Poukázal na to, že se nejedná pouze o otázku zakoupení jízdenky, ale je zapotřebí vyřídit veškeré náležitosti na území České republiky spojené s odjezdem. V době koronavirové krize, kdy je letecký most s Uzbekistánem prakticky přerušen a uspořádání záležitostí na území republiky vyžaduje značnou dobu, je lhůta 15 dnů zcela nedostačující.
6. Zároveň také namítá, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Tato délka je zcela nepřiměřená délce nelegálního pobytu, a také s ohledem na to, že se sám dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu. Na území

vstoupil zcela legálně, do postavení nelegálně pobývajícího cizince se dostal neúmyslně, v důsledku neznalosti právních předpisů. Nechtěl porušovat právní předpisy, a proto správní vyhoštění v délce 1 roku neodpovídá okolnostem případu.

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i svého rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 1. 10. 2020 se dostavil žalobce na odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kaplanova 2055/4, Praha 148 00 Praha 4 – Chodov, společně se zmocněncem Mgr. T. C. Dle předloženého cestovního dokladu byl ztotožněn a následně došlo k ověření platnosti dokladu, dále proběhla kontrola vylepeného schengenského LVA víza č. x s platností od 14. 6. 2019 do 26. 9. 2019, na 90 dnů. Žalobce na území vstoupil 24. 6. 2019. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobce překročil délku pobytu stanovenou vízem, v důsledku toho byl dne 1. 10. 2019 v 12:30 hodin zajištěn. Na území se nacházel nelegálně od 22. 9. 2019. Na základě zjištěných skutečností bylo zahájeno dne 1. 10. 2019 řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců. V rámci správního řízení byl sepsán dne 1. 10. 2019 protokol o výsledku účastníka správního řízení, ve kterém se žalobce odmítl vyjádřit. Dne 23. 10. 2019 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že přicestoval na území České republiky legálně a neměl v úmyslu pobývat zde nelegálně, nicméně vlivem nemožnosti řešení prodloužení svého tehdejšího pobytového oprávnění se tak krátkodobě stalo. Dále sdělil, že se sám přihlásil správnímu orgánu a dobrovolně se dostavil řešit svoji situaci. Doplnil, že je nemajetnou osobou, jak v České republice, tak v Uzbekistánu. Nemá zde žádné pevné vazby, ani si zde nevytvořil žádné funkční rodinné zázemí. Má obavy z návratu do Uzbekistánu, jelikož si není jist, jak budou postupovat uzbecké orgány v případě jeho vyhoštění z Evropské unie. Dne 29. 10. 2019 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce, kde zopakoval svá tvrzení z předchozího vyjádření a doplnil, že se domnívá, že jeho vyhoštěním by byl nepřiměřeně zasažen jeho soukromý a rodinný život. Jelikož České republice ani jinému státu nevznikla škoda, navrhuje žalobce postup dle § 50a zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců.
11. Žalovaný si od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Podle závazného stanoviska ze dne 27. 12. 2019 je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.

12. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že část výroku ve znění: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“ nahrazuje výrokem: „*Počátek doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.*“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
16. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. K námitce žalobce, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výslech žalobce, vyžádaly si závazné stanovisko Ministerstva vnitra k otázce možnosti vycestování žalobce do země jeho původu. Žalobci bylo umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností jeho cesty do České republiky, jeho pobytu a zaměstnání na zdejším území, realizace jeho soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území Uzbekistánu.
18. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 22. 9. 2019 do dne 1. 10. 2019. Žalobce namítal, že mu měla být uložena povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze s tímto názorem žalobce nesouhlasí a má za to, že správní orgány postupovaly správně, když žalobci uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec na území

České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tato podmínka byla v posuzovaném případě naplněna.

19. K vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může dojít v případě, že u cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně, nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně na str. 2 a 3 svého rozhodnutí odůvodnil, proč nepřikročil k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a uložil žalobci správní vyhoštění. K tomu zdejší soud poukazuje, že hodnocení této podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podléhá správnímu uvážení, jak je patrné z formulace ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2020 č. j. 42 A 12/2020-31). K rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí spočívajícího na správním uvážení Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: *„Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“* Soud neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení.
20. Správní orgány dále nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
21. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. V napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný souhlas se závěry správního orgánu prvního stupně. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje.
22. Pokud jde o skutečnost, že se žalobce sám dostavil na policii k řešení své pobytové situace, Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce tak učinil až po cca týdnu nelegálního pobytu

v České republice. Tuto dobu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze považovat za zanedbatelnou, přičemž žalobce si byl vědom toho, že zde pobývá nelegálně. Soud dodává, že žalobce není nízkého věku, je mu již přes čtyřicet let (je narozen v roce 1978), měl by být schopen uvědomit si následky svého jednání. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.

23. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
24. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy zde žalobce po skončení platnosti schengenského víza zcela vědomě a neoprávněně pobýval, dále vzal v úvahu délku celkového neoprávněného pobytu v schengenském prostoru. Na druhou stranu však určitým způsobem přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že žalobce se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil dobrovolně a dosud se jiného protiprávního jednání nedopustil. Za této situace správní orgány obou stupňů vyhodnotily dobrovolnost dostavení se žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 1 roku je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní.
25. Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval téměř identickou skutkovou situací, jaká je dána v posuzovaném případě, a rovněž též obdobnou argumentací, jakou uplatňuje žalobce, v poslední době v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č.j. 1 Azs 164/2020-24 dospěl k závěru, že: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých shengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v*

podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“

26. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 1 roku považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin.
27. Co se týče délky doby, která byla žalobci stanovena k vycestování z území České republiky, Městský soud v Praze má za to, že zvolená délka 15 dnů (maximální doba k vycestování je podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců 60 dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti. Je třeba podotknout, že se jedná o více než dvojnásobek minimální zákonem stanovené 7denní lhůty. Jestliže žalobce naznačoval, že obstarání jízdenky a zařízení dalších záležitostí není možné realizovat ve stanovené lhůtě, soud podotýká, že obstarání jízdenky je záležitostí několika málo desítek minut, nanejvýše hodin. Soud je toho názoru, že dostatečně bylo odůvodněno i stanovení délky doby k vycestování žalobce, a to na str. 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ani tuto námitku tak zdejší soud nepovažuje za důvodnou.
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. září 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně